

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. P. C.,** zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 6 A 48/2010 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 6 A 48/2010 – 42, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, (dále jen „policie“) ze dne 16. 2. 2010, č. j. CPR-15979-2/ČJ-2009-9CPR-V234, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 30. 9. 2009, č. j. CPUL-5628-36/ČJ-2009-044061-KRAM, kterým bylo stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na 1 rok. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že z oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení správního vyhoštění ze dne 25. 8. 2009 i z popisu skutku v napadeném správním rozhodnutí je seznatelné, že stěžovatel byl zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž patrna správní úvaha a závěr, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání jako

zaměstnanec, tomu odpovídající právní kvalifikace skutku a z toho vyplývající právní následek. Námitka stěžovatele, že výrok tohoto rozhodnutí je neurčitý a není dostatečně srozumitelně uvedeno, kterého jednání se měl vlastně dopustit, není proto důvodná. Rovněž námitku, že nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád"), neshledal městský soud důvodnou. Z úředních záznamů a sdělení doložených ve správním spise vyplynula jak skutková zjištění, tak i popis situace, a nebylo proto třeba provádět další dokazování. Správní řád nestanoví, že podklady získané od jiných orgánů je třeba potvrzovat dalšími důkazními prostředky. Podkladem pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění mohou být také úřední záznamy, pokud dostatečně konkrétně poskytují informaci. Je pak na správním orgánu, aby v konkrétní věci zvážil další postup k dostatečnému zjištění skutkového stavu. V daném případě stěžovatel nevznesl žádné námitky proti skutkovým zjištěním vyplývajícím z podkladů pro vydání rozhodnutí, a to ani proti kontrole prováděné dne 29. 4. 2009. Jak vyplývá z protokolu o listinném důkazu sepsaném cizineckou policií Ústí nad Labem dne 30. 9. 2009 podle ust. § 18 a § 53 odst. 6 správního řádu, byl stěžovatel za přítomnosti svého zástupce i tlumočníka s těmito podklady pro rozhodnutí seznámen a nevznesl proti tomuto protokolu žádné námitky a nežádal ani jeho doplnění. Další námitku, že dohoda o provedení práce není důkazem, když se nepodařilo správnímu orgánu zjistit, zda podpis na smlouvě je stěžovatelův, městský soud shledal ryze účelovou a nedůvodnou, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal, že podpis na dohodě není jeho. Žalobní námitku, že řízení o správním vyhoštění nebylo zahájeno v souladu se zákonem, když nebyla dodržena 30-ti denní lhůta od podnětu k zahájení správního řízení, který správní orgán obdržel dne 7. 7. 2009, vyhodnotil městský soud jako nedůvodnou. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, nelze ze žádného zákonného ustanovení dovodit, že by prodlení mezi zjištěním skutečností zakládajících důvody k zahájení řízení a zahájením takového řízení, bylo u řízení o správním vyhoštění důvodem pro jeho nezahájení či zastavení. Z důvodu nedodržení 30-ti denní lhůty od podnětu k zahájení správního řízení a zahájení správního řízení nelze považovat předmětné správní řízení a v tomto řízení vydaná rozhodnutí za nezákonné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle jeho názoru trpí napadená rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelností pro jejich nesrozumitelnost. Stěžovateli bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž z jeho dikce jednoznačně vyplývá, že podle něj lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto rozlišné. Přitom je logické, že se stěžovatel nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Stěžovatel je tak přesvědčen, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 9. 12. 2010, č. j 1 As 70/2010 – 99, že již výrok takového rozhodnutí, kde není dostatečně srozumitelně a určitě uvedeno, kterého konkrétního jednání se měl dopustit, je nepřezkoumatelný a již z toho důvodu je nutno takové i rozhodnutí jako nezákonné zrušit. Dále stěžovatel namítal nedostatečně zjištěný stav věci, a to v důsledku neprovedení základních důkazů k prokázání stavu věci podle ust. § 3 správního řádu. Správní orgány musí vycházet z řádně provedených důkazů a o správním vyhoštění rozhodnout teprve na podkladě úplně a řádně zjištěného stavu věci. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že písemná dohoda o provedení práce nebyla ani jednou

ze stran potvrzena v rámci vedeného řízení a správním orgánům nebylo známo stanovisko ani jedné z těchto stran, přičemž v této souvislosti nemůže obstát argumentace městského soudu, podle které tuto dohodu stěžovatel nezpochybnil a nebylo tak třeba provádět další dokazování. S takovým výkladem se stěžovatel neztotožnil, neboť důkazní břemeno nese správní orgán a je především jeho povinností zjistit stav věci, přičemž pasivní přístup účastníka řízení nezbavuje správní orgán této povinnosti. Bylo minimálně nezbytné vyslechnout údajného zaměstnavatele, zda tuto smlouvu stěžovatel skutečně podepsal, zda byly splněny všechny podmínky této smlouvy a především zda byla realizována, popř. zda údajná činnost stěžovatele odpovídala zaměstnaneckému poměru či zda byla tato činnost vykonávána v rámci jiného vztahu, např. obchodně právního. Tyto naprosto zásadní skutečnost nebyly objasněny přesto, že jsou z hlediska ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců zcela zásadní, a to právě pro posouzení, v jakém vztahu se stěžovatel při výkonu této činnosti nacházel. Neprovedením základních důkazů nezjistily správní orgány stav věci podle ust. § 3 správního řádu, přičemž na tom nemůže nic změnit ani pasivní procesní přístup stěžovatele, který pouze využil svého základního procesního práva. Z těchto stěžovatel důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

K námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že napadené rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, obsahují jak popis skutku, tak jeho právní kvalifikace. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j 1 As 70/2010 – 99, na který odkazoval stěžovatel, řešil odlišnou situaci, kdy na základě rozhodnutí správních orgánů nebylo možno učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat uvedených v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců mělo jednání stěžovatele naplnit. V uvedeném případě bylo totiž rozhodnutí o vyhoštění vydáno proto, že stěžovatel *„prokazatelně pracoval v měsíci srpnu 2008 na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu.*“ Námitka stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí je proto nedůvodná.

Dále stěžovatel namítal nedostatečně zjištěný stav věci, protože bylo minimálně nezbytné vyslechnout údajného zaměstnavatele, zda stěžovatel dohodu o provedení práce ze dne 31. 3. 2009 skutečně podepsal, zda byly splněny všechny podmínky této dohody a především zda byla realizována.

Podle obsahu správního spisu správní orgán I. stupně v řízení o správním vyhoštění vycházel ze sdělení Úřadu práce v Mostě ze dne 1. 7. 2009 o kontrole, která proběhla dne 29. 4. 2009, dále z dohody o provedení práce uzavřené mezi zaměstnavatelem L. Č. a pracovníkem – stěžovatelem dne 31. 3. 2009 a z úředního záznamu Městské policie Most ze dne 29. 4. 2009. Z těchto důkazů vyplývá, že stěžovatel dne 29. 4. 2009 v Mostě na zatravněné ploše poblíž městského parku Šibeník, souběžně s ulicí Palacha naproti Speciální škole, pracoval pro podnikatele L. Č. bez povolení k zaměstnání. Jak vyplývá z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 30. 9. 2009 stěžovatel byl s těmito listinnými důkazy seznámen, a to za účasti zástupce a tlumočníka z jazyka vietnamského. Stěžovatel se k těmto listinným důkazům odmítl vyjádřit, se sepsaným protokolem souhlasil, nežádal změny ani doplnění a podepsal jej. Skutkový stav věci byl tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu zjištěn dostatečně. Námitku zpochybňující existenci pracovněprávního vztahu mezi stěžovatelem a podnikatelem L. Č. považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, neboť stěžovatel byl dne 29. 4. 2009 přistižen hlídkou městské policie při výkonu výkopových prací na pracovišti, kde pracovali i další zaměstnanci podnikatele L. Č., a sám předal strážníkům kopii předmětné dohody o provedení práce. Podle této dohody se stěžovatel zavázal, že *„nejpozději do 30. 7. 2009 vykoná a odevzdá zaměstnavateli tyto práce: dělník, zemní, výkopové a pomocné práce.“* Za uvedenou práci náležela stěžovateli odměna ve výši 50 Kč/hod., která byla splatná hotově do 12. dne následujícího měsíce. Na předmětné dohodě je podpis a razítko zaměstnavatele a podpis stěžovatele. Stěžovatel byl s tímto listinným důkazem prokazatelně seznámen, přičemž proti němu nic nenamítal.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a policii žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu